

bleve enige derom, kunde man meget godt op-
høve Folketirken; det er ikke, fordi jeg skulde
tilraade noget Saadant, at jeg siger det; men
det er klart, at Rigsdagen og Kongen i Fælles-
skab have en saadan Myndighed. Naar vi nu
see hen til Grundlovens § 2, saa staaer der
deri: „Den lovgivende Magt er hos Kongen
og Rigsdagen i Forening“; det er den eneste
lovgivende Magt, som Grundloven anerkjen-
der, og den gjør aldeles ingen Undtagelse med
Hensyn til Kirkesager. Det er altsaa ganske
klart, at det vilde være grundlovstridigt, hvis
man vilde tilveiebringe en Kirkerepræsentation
og give den nogensomhelst Deel i den lov-
givende Myndighed; det kunde aldeles ikke stee,
uden at man forandrede Grundloven (En
Stemme: Ja, det kan man jo gjøre!). Savel,
det er ganske vist, at dersom man i Genhold
til § 95 i Grundloven foretager en Grund-
lovsforandring, saa kan det stee, men ellers
ikke. Jeg troer, at det er tydeligt, naar man
ganske jævnt læser Grundloven, som den fore-
ligger, at den slet ikke kan fortolkes anderledes,
og naar man derfor i § 75 finder den Be-
stemmelse, at Folketirkens Forsatning ordnes
ved Lov, saa er dette kun en hyderligere Be-
kræftelse paa, at Ordningen af Folketirkens
Forsatning hører ind under den lovgivende
Myndighed, som er nævnt i Grundlovens § 2.
Om det nu er hensigtsmæssigt at foretage store,
indgribende Forandringer paa een Gang, eller
lidt efter lidt at forandre Kirkeforsatningen, er
et Spørgsmaal, som man kan have forskjellige
Meninger om, men jeg kan virkelig ikke ved
en fornuftig Fortolkning af Grundloven komme
til, at det skulde være en Pligt for Rigsdagen
at afgive Nogetsomhelst af sin lovgivende Myn-
dighed i Kirkesager, før den besatter sig med
at give kirkelige Love. Jeg troer derfor, at
man her ganske rolig kan give sig af med at
vedtage Love, vedrørende Kirken, saameget mere
som Grundloven jo netop i sin § 5 har paa-
lagt Kongen at høre til den evangelisk-lutherske
Kirke, og det er utvivlsomt, at den derved har
havt for Sie at staffe den evangelisk-lutherske
Kirke en særlig Betryggelse hos en af Factorerne
i den lovgivende Myndighed. Naar der er
Tale om, hvad man kan gjøre og ikke gjøre, og
hvad man bør gjøre eller ikke med Hensyn til

Vedtagelsen af kirkelige Love, saa kommer det
bestandig klart frem for mig, hvor uenig man
er om Kirkebegrebet. Der tales fra saa for-
skjellige Standpunkter, at det er let forklarligt,
at man har Vanffelighed ved at blive enig,
men jeg skal dog ikke her indlade mig paa at
opstille en Definition, enten af Kirkens Begreb
eller af den evangelisk-lutherske Kirkes Begreb.
Jeg skal kun bemærke, at man vil sædvanlig
finde, at hvad man anseer for ønskeligt eller
ikke ønskeligt, eller forkasteligt eller ikke for-
kasteligt med Hensyn til den kirkelige Ordning,
væsentligt bevæger sig imellem deres Anstuelser,
der lægge en meget stor Vægt paa den formelle
Side; og deres, som lægge en meget stor Vægt
paa den reelle Side af Kirkesagen. Det have
vi ogsaa hørt her idag af de Udtalelser, der
ere fremkomne fra min ærede Ven, Rigsdags-
manden fra Møen (Thurah) paa den ene Side
og det ærede Medlem for Ribe Amts 2den
Valgkreds (Rosenørn) paa den anden Side.
Denne lille Lov ligger efter mit Skjøn, lige-
overfor de forhaandenværende Forhold, i Midten.
Jeg kan ikke see Andet, end at den i visse
Tilfælde vil kunne fremme, hvad der er af stor
Vigtighed, Menighedslivets Udvikling i Kirken,
og paa den anden Side troer jeg, at man kan
vedtage den, uden at afstedkomme nogensom-
helst virkelig Fare eller Forvirring i den Ord-
ning, som bestaaer i Kirken. Loven er, om man
vil, et Compromis, som jeg troer, at man,
saaledes som Stillingen er, ikke bør vise fra
sig. Det er min Betragtning af Loven, og jeg
haaber, at Lovforslaget heller ikke vil støde paa
nogen uovervindelig Vanffelighed paa sin Vej
til at blive vedtaget, og jeg haaber dette saa
meget mere, som det er indbragt af en Kirke-
minister, der indtager en høi Stilling i den
danske Folketirke, og indbragt med Kongens
Samtykke og her ikke væsentlig forandret. Jeg
er fuldkommen overthydet om, at det milde
danske Folk i det Hele ønsker at give sine
Medborgere og Medchristne af den kirkelige
Frihed, som det kan, naar den kan forenes med
en ordnet Kirketilstand. Jeg skal derfor ikke
have den allermindste Betænkelighed ved at
stemme for Loven og anbefale den, saa godt jeg
kan, til det ærede Things Medlemmer.